

λιανός (361), ἀνὴρ ἄξιος μὲν καὶ φίλος τῆς παιδείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον λατρευτῆς τῆς πολυθέου θρησκείας. Προσεκλήθη δὲ Ἀποστάτης ἡ Παρθάτης διότι ἀπεστάτησεν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Οὗτος ἐτάραξε πολὺ τοὺς Χριστιανούς, προσπαθὼν νὰ εἰσάξῃ τὴν εἰδωλελατρείαν. Εἰς τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον πληρωθεὶς ἀπὸ Χριστιανὸν ἱππέα, ἀπέθανε. Λέγεται δ' ὅτι εὐθὺς ὅτε ἐδέχθη τὴν πληγὴν, ἐπλήρωσε τὴν χειρὰ τοῦ αἵματος, καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τὸν αἶρα, ἐφώνασε. « Χόρτασε καὶ σὺ, Γαλιλαίε, » ἢ, κατ' ἄλλους, « ἐνίκησας, Γαλιλαίε. »

Τὸν Ἰουλιανὸν διαδέχεται ὁ Ἰοβιανός (363) εἰρηνικὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας ζηλωτὴς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἐφ' οὗ ἡ ἐκκλησία ἀπῆλαυσε τὴν δόξαν ἣν ματαιῶς ἠγωνίσθη νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ ὁ Ἰουλιανός.

Τὸν Ἰοβιανὸν διαδέχεται ὁ Οὐάλεντιανός (364) ὃς τις καὶ κρατῆτας ἀκολουθῶς τὴν Δύσιν, παρδῶκεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Οὐάλεντα τὴν Ἀνατολήν. Ὁ Οὐάλης, Ἀρειανόφρων ὢν, ἐφέρετο ἑθρικῶς κατὰ τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἐνέπλησε μεγάλων ταραχῶν καὶ συγχύσεων τὴν βασιλείαν του.

Τὸν Οὐάλεντα διαδέχεται ὁ υἱὸς τοῦ Οὐαλεντιανοῦ Γρατιανός, ὃς τις καὶ ὑπερασπίζετο μεγάλως τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Θεοδόσιος ὁ Μέγας διεδέχθη καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως τὸν θρόνον. Εἶχε δ' οὗτος μέγαν ζῆλον διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ὅθεν καὶ κατέπαυσε παντελῶς τὴν ἐν μέρει σωζομένην εἰδωλολατρείαν. Μὲν ὅλον ὅτι δ' ἦτον ὁ Θεοδόσιος καὶ καλὸς καὶ ἡμερος, εἰς περιστάσεις ὅμως ἐδείκνυε θυμὸν ἄλογον, ὃς τις τὸν παρεκίνει εἰς κακουργίας, καὶ παράδειγμα οἱ Θεσσαλονικεῖς, τοὺς ὁποίους περικυκλώσας εἰς τὸ ἱπποδρόμιον μὲ ἀπάτην, ἐφόνευσε ἀνευ διακρίσεως ἡλικίας ἱκανὰς χιλιάδας αὐτῶν.

Σημ. Ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ σύνοδος ἐγένετο, ὡς πασίγνωστον, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, κατὰ τοῦ Ἀρείου, δοξαζόντος τὸ Ὁμοούσιον. Ἐπὶ δὲ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἡ δευτέρα Οἰκουμενικὴ σύνοδος κατὰ τῶν Μακεδονιανῶν, τῶν δοξαζόντων τὸ Ἅγιον πνεῦμα ὡς κτίσμα τοῦ Υἱοῦ. Ἐπ' αὐτῆς δὲ προσετέθη εἰς τὸ Ἱερὸν Σύμβολον καὶ τὸ — « Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κτλ. »

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου, οἱ δύο τοῦ υἱοῦ Ἀρκάδιος καὶ Ὠνώριος διεδέχθησαν τὸν θρόνον (395), καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ λοιπὰ ἀνατολικά μέρη, ὁ δ' Ὠνώριος τὴν Ῥώμην καὶ τὰ δυτικά.

Ὁ Ἀρκάδιος ἦτο μὲν ἡμερος καὶ γλυκὺς, ἀλλ' ἀνὰ ἄξιος τῆς βασιλείας, διὰ τοῦτο καὶ ἐδεσπόζετο ἀπὸ τοὺς εὐνοῦχους τοῦ (μάλιστα τὸν Εὐτρόπιον) καὶ ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν γυναικῶν τοῦ Εὐδοξίαν, καὶ εἰς τοὺς λόγους τῆς ὁποίας μάλιστα πειθόμενος, διήγειρε τὴν πολυθρύλλητον ἐκείνην κατὰ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου

μου σύγχυσιν, χάριν τῆς ὁποίας διεχύθη καὶ πολὺ αἷμα λαοῦ.

Τὸν Ἀρκάδιον διαδέχεται (408) Θεοδόσιος ὁ Μικρός, ἐπιτροπευόμενος χάριν τῆς ἡλικίας τοῦ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του τῆς Πουλχερίας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου Β' ἐγένετο ἡ τρίτη Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἰς Ἔφεσον (431) κατὰ τοῦ Νεστορίου τοῦ δοξαζόντος ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε μίαν φύσιν καὶ δύο πρόσωπα, καὶ οἱ ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ λέγηται Θεοτόκος.

Τὸν Θεοδόσιον διαδέχεται ὁ Μαρκιανός (450).

Ἐπὶ τούτου ἐγένετο ἡ Τετάρτη Σύνοδος ἐν Χαλκιδόνι (451) κατὰ τῶν Μονοφυσιτῶν ἢ Εὐτυχιανῶν. τῶν δοξαζόντων μίαν φύσιν εἰς τὸν Χριστὸν σύνθετον ἀπὸ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος.

Τὸν Μαρκιανὸν διαδέχεται Λέων ὁ Θράξ (457) εὐσεβὴς ἀνὴρ. Μετὰ τοῦτον δὲ βασιλεῦσι Ζήνων [474], ὑπέρμαχος τῆς ὀρθοδοξίας. Αποβάλλει δ' αὐτὸν ὁ Βασιλίσκος, ἄραος ζηλωτὴς τοῦ Εὐτυχιανισμού, διὰ τὸ ὅποιον καὶ παροργισθεὶς ὁ λαὸς, ἀνεκάλεσεν αὐθις τὸν Ζήνονα, ὃς τις καὶ ἐξέδωκε τὸ Ἐνωτικὸν λεγόμενον γράμμα, δι' οὗ ἀνεθεματίζοντο αἱ αἱρέσεις τοῦ Ἀρείου καὶ Εὐτυχοῦς. Καὶ αὐτὸς δ' ἀκολουθῶς ὑποπέσας εἰς τῶν Μονοφυσιτῶν τὴν αἵρεσιν, ἐπροξένησεν οὐκ ὀλίγα κακὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους.

Τὸν Ζήνονα διαδέχεται Ἀναστάσιος ὁ Δίκωρος [491] ὃς τις καὶ τοὶ δύοι ἐγγράφον ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδοξίας του εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Εὐφῆμιον, ἀκολουθῶς ἐφάνη τὰ τῶν Μονοφυσιτῶν φρονῶν, ἐφ' ᾧ τε καὶ κατετάραξε τοὺς ὀρθοδόξους, ἐξορίζων τοὺς πατριάρχας, καὶ καταδιώκων τοὺς μὴ φρονούντας τὸ δόγμα αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ζήνωνος, Ὁδοάκρος, βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν, χάριν τῶν λογαμαχιῶν τούτων τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκυρίευσεν τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ, καὶ τοῦ Ἀρειανόφρων ἐφέρθη ἡμέρως πρὸς τοὺς ὑπηκόους του. Κατὰ δὲ τὸ 493 ἔλαβε τὴν Ῥώμην Θεοδόριχος, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνατολικῶν Γότθων, ὅστις ἐφέρθη καὶ αὐτὸς (εἰς τὴν ἀρχὴν) ἡμέρως πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους. Εἰς δὲ τὴν Ἀφρικὴν οἱ βασιλεῖς τῶν Βανδάλων, Γέζικος, καὶ οἱ διάδοχοί του Ὠνώριχος καὶ Βανδαμούνδος κλ., Ἀρειανόφρονες ὄντες, ἐπροξένησαν ἀνήκουστα κακὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, καίοντες καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν ἐκκλησίαν των, καὶ κάμνοντες τὸ πᾶν διὰ νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν αἵρεσιν των.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).

K. M. S.

ΟΙ ΣΤΥΛΙΤΑΙ.

Πολλοὶ ἀναχωρηταὶ διὰ μεγαλητέρα ἐγκράτειαν ἔκαμνον πολλὰς κακοπαθείας καὶ σκληραγωγίας εἰς τὸ σῶμά των, ἀλλ' ὅλους ὑπερέβησαν οἱ Στυλίται, λαβόντες τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἀσκήσαντες Συναῶνος. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Πέμπτης

Ἑκατονταετηρίδος γήρας ἐπὶ ὄρους γύλον ἰκανῶν πηγῶν ὕψος ἔχοντα, καὶ κατασκευάσας ἐπ' αὐτοῦ οἰκίδιον δύο πηγῶν, ἐξῆσε τριάκοντα ἔτη ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ψύχος καὶ εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, καὶ σκληραγωγούμενος καθ' ὅλα. Μιμητὰς τῆς ζωῆς του ἦν ὡς ἀμέσως, ὡς τὸν Δαυὶδ, καὶ ἄλλας, αἵτινες ὡς ἐπὶ γύλε καθήμενοι ὠνομάσθησαν Στυλῖται, καὶ τοιοῦτοι εὐρίσκοντο μέχρι τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος.

Κ. Μ. Σ.

Ὁ ΚΟΜΦΥΚΙΟΣ.

Κομφύκιος, ὁ ἄριστος τῶν Σινῶν φιλοσόφων ἐγενήθη κατὰ τὸ 550 πρὸ Χριστοῦ· κατήγετο ἀπὸ γένους αὐτοκρατορικοῦ· ἐστάθη Μανδαρίνος (ἄρχων) καὶ συγκλητικὸς μικροῦ τινος βασιλείου τῆς Κίνας· ἐτελεύτησεν ἡλικίας 73 ἐτῶν. Ἡ σύντομος τῆς ἡθικῆς διδασκαλίας αὐτοῦ εἶναι, ὅτι

« Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν Θεόν, νὰ σέβηται καὶ νὰ λατρεύῃ αὐτόν. »

« Νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν. »

« Νὰ ὑποτάσῃ τὰ ἑαυτοῦ πάθη εἰς τὸ λογικόν, καὶ νὰ μὴ πράττῃ μηδὲ νὰ συλλογίζηται οὐδὲν ἐναντίον εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. »

« Ἡ ἀρετὴ ἀνήκει εἰς πᾶσαν τάξιν ἀνθρώπων· ὅταν ὁμως ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν δὲν διδῇ εἰς τὴν κυβέρνησιν μεγάλους ἀνδρας, ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἐκλέγῃ αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἐναρέτων πολιτῶν, καὶ ἐκ τούτων νὰ συγκροτῇ τῶν εὐγενῶν τὴν τάξιν. »

« Ὁ ἄξιος βασιλεὺς μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηκόους εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς ὁ ἀρχιτέκτων τὰ ξύλα εἰς τὰς οἰκοδομὰς· τὸ καλὸν καὶ ἄξιον νὰ γείνῃ ὑποθήριγμα τῆς οἰκοδομῆς, δὲν ἀποβάλλει αὐτὸ, ἂν ἔχῃ μικρόν τι ἐλάττωμα. »

« Ἐὰν ὁ ἡγεμὼν θέλῃ νὰ λέγῃ πάντοτε πρῶτος τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, δὲν θέλει ἔχει συμβούλους. »

« Ἡ σοφία καθῆται ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου· ἡ ἀνάβασις ὁμως δὲν εἶναι τόσο δύσκολος, ὅσον φαντάζονται αὐτήν· ὅσον προχωρεῖς, εὐρίσκεις αὐτήν εὐκολωτέραν. »

« Ἡ σαφερὰ ἀρετὴ εἶναι εἰς τὸν βασιλέα ὀφελιμωτέρα παρὰ τὴν πλέον λεπτὴν καὶ πολυμήχανον πολιτικὴν. »

« Ἐὰν θέλῃς νὰ φυλάττῃς τὴν ἐπικράτειάν σου, ἔλεγε πρὸς τινὰ ἡγεμόνα, πολέμει γενναίως τοὺς ἐχθρούς σου· πολέμει ὁμως ἔτι γενναϊότερον τὰ πάθη σου, ἂν θέλῃς νὰ φυλάτῃς

τὴν καὶ σεαυτόν. »
« Μὴ λέγε πρὸς τοὺς ἄλλους περὶ σεαυτοῦ μήτε καλόν, διότι δὲν θέλουσι σὲ πιστεῦσαι· μήτε κακόν, διότι τότε θέλουσι πεισθῆναι περὶ σοφότερον παρὰ ὁ, τι λέγεις. »

B.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ Ποίησις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη Φιλοσοφία. Ἡ Ποίησις εἶναι ἡ ὑψηλὴ τῶν Μουσῶν γλῶσσα, ἡ εὐλαὸς τῆς φύσεως ζωγραφία, ἡ Μουσικὴ τῶν μεγάλων καὶ εὐαίσθητων ψυχῶν, ἡ ἀγαθὴ τῆς νεότητος κουροτρόφος. Ἡ καλὴ αὕτη τέχνη δύναται μάλιστα νὰ καλλήνῃ τὰς ψυχὰς, νὰ ἡμερόνῃ τὰ ἥθη, νὰ ἀνυψῶνῃ τὴν φαντασίαν, νὰ καθαρῶν τὰ πάθη, νὰ ἐμπνέῃ φιλοτιμίαν καὶ ὁρμὴν πρὸς τὰς πράξεις τὰς ἀγαθὰς. Ἡ τῶν μύθων ἡδονή, καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ μέτρου, καὶ ὁ τῆς λέξεως ὀγκος, καὶ ἡ χάρις τῆς μεταφορᾶς καταπραΰνουσιν ἡσυχῶς τὸ ταραχώδες ἰδίωμα τῆς ψυχῆς, καὶ καταυλοῦσι τὸ ἀπειρόκαλον, καὶ καταθέλγουσι τὸ βάνανσον καὶ σκαῖον, καὶ ἱλαρύνουσι τὴν διάνοιαν, καὶ διδάσκουσι τὸν ἄνθρωπον τὸ μουσικώτατον σύστημα τῆς ἀρετῆς. Καὶ αὐτὰ δὲ, τὰ ἀπὸ τινος ψεγόμενα, τερπνὰ δι' ὅλε καὶ κομψὰ ποιημάτων, οἷον τὰ παιγνιώδη καὶ ἀσέϊα καὶ ὅλα τὰ χωρὶς αἰσχροτήτος κωτῖλα καὶ τρομερὰ, συμβάλλουσιν εἰς ἐλαφρῶσιν τῶν κόπων, καὶ ἔρτυμα τῆς σπουδῆς, ὅταν ἀναγινώσκονται με φρόνησιν καὶ παιδαγωγίαν, χωρὶς τῆς ὁποίας ἔβλαψαν πολλάκις καὶ τὰ σεμνότερα συγγράμματα. Καθὼς εἶναι βιβλία συμβουλευτικὰ καὶ διδακτικὰ, οὕτω πρέπει νὰ ἦναι καὶ ἄλλα πρὸς διάχυσιν καὶ διατριβὴν. Τὰ πρῶτα εἶναι ὀφέλιμα· τὰ δευτέρα τερπνὰ. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὅσον κοπιᾷ διὰ τὴν ὀφελειάν του, τόσον ἐπιθυμεῖ τὴν ἐκ τῆς ἀνέσεως τέρψιν. Καλλιερгоῦμεν τὰς ἐλαιοὺς καὶ τὰς ἀμπέλους, ἀλλὰ δὲν ἐκρίζονομεν οὔτε τὰς μυρσίνας, οὔτε τὰς τριανταφυλλείας. Ταῦτα ἐκ προοιμίων πρὸς τοὺς σοβαροὺς τῶν ἀσείων Ποιημάτων κριτὰς.

(Θικ.)

ΛΟΥΘΟΒΙΚΟΣ Θ'.

Λουδοβίκος Θ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, τὸν μεγάλην κλίσιν εἶχεν εἰς τὴν δικαιοσύνην.